

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN VIERDE KWARTAAL 2023

God zien

Kameroen, 7 oktober

Jacques

Jacques wilde ongelooflijk graag zijn toelatingsexamen halen voor de universiteit in Kameroen, West-Afrika. Maar het tweede gedeelte van het examen werd afgenomen op sabbat.

'Ik ben zevendedagsadventist,' zei Jacques tegen de leerkrachten die over de examens op vrijdag en zaterdag gingen. Het was op een toetslocatie net buiten de hoofdstad van Kameroen, in Yaoundé. 'Ik kan mijn examen niet op sabbat maken.'

'Kom gewoon en maak je examen,' zei een van de leerkrachten.

'Je zal wel moeten,' zei een ander.

'Nee,' zei Jacques. 'Jullie zullen me morgen niet hier zien, want dan ben ik naar de kerk.'

Sommige leerkrachten zagen het als een uitdaging. Spottend noemden ze hem een priester. 'Je zult zakken als je niet komt, priester,' zei een leerkracht.

Jacques ging naar huis. Een jaar eerder had hij in de doop zijn hart aan Jezus gegeven en hij was vastbesloten de Heer van de sabbat te eren. Hij besloot gedurende de uren van de sabbat te vasten en te bidden. Op sabbat ging hij naar de kerk in plaats van naar de toetslocatie. Na zonsondergang ging hij naar de locatie toe. Er was niemand meer. De examens waren afgenomen en de leerkrachten waren naar huis. Ook voor Jacques zat er niets anders op dan naar huis te gaan.

Zondagochtend ging hij al vroeg terug naar de locatie. Er was niemand. Hij wachtte de hele dag of er iemand zou komen. Maandagochtend ging hij opnieuw. Weer was er niemand. Jacques ging zitten en wachtte af.

Na een poosje arriveerden de leerkrachten en begonnen de resultaten van de examens uit te delen.

Rond een uur of twaalf vroeg de leider van de toetslocatie hoe de zaken ervoor stonden.

'Alles gaat prima, behalve voor de priester daar,' zei een leerkracht terwijl hij naar Jacques wees.

De leerkracht legde uit dat Jacques geweigerd had zijn examen op sabbat te maken.

'Laat hem het examen nu maar maken,' zei de leider. 'Het is in orde.'

Twee leerkrachten moesten de laatste twee examens afnemen. De eerste, die Engels gaf, pakte een tekstboek dat Jacques nog nooit had gezien. Hij moest er uit voorlezen. Terwijl Jacques over de woorden struikelde, bespote de leerkracht hem. 'Dat is helemaal fout. Je weet niets. Hoe kan je dan slagen?'

'Vraag me iets anders,' zei Jacques. 'Alstublieft, vraag me iets anders.'

'Er zijn geen andere vragen,' zei de leerkracht. 'Je bent gezakt.'

Terwijl Jacques bleef smeken, liep de leerkracht naar de deur om de ruimte te verlaten. Bij de deur stopte hij plotseling. Het leek alsof hij tegengehouden werd. Hij kon niet naar buiten lopen. Zonder naar Jacques te kijken flapte hij er ineens uit: 'Maak je geen zorgen.' Toen kon hij zich weer bewegen en verdween hij door de deur.

De volgende leerkracht zou Jacques moeten ondervragen over de overheid, geschiedenis en geografie. In plaats daarvan zei hij: 'Beste sabbatmeneer, wat is de sabbat?'

Jacques behandelde de vraag alsof het een examenvraag was en hij nam zich voor zo goed mogelijk te antwoorden.

'De sabbat wordt genoemd in de tien geboden,' zei hij, terwijl hij in zijn tas zijn Bijbel zocht.

De leerkracht onderbrak hem. 'Laat de Bijbel waar hij is,' zei hij.

Hij zei dat Jacques gehersenspoeld was en dat overheidszaken, geschiedenis en geografie veel belangrijker waren dan religie. Jacques antwoordde dat hij de drie onderwerpen een jaar lang bestudeerd had en dat hij had geleerd dat niets zo belangrijk was als religie.

'Religie is een kwestie van het geweten en het beïnvloedt mijn hele leven,' zei hij.

Op dat moment kwam een andere leerkracht het lokaal binnen. De eerste leerkracht zei tegen Jacques dat hij moest gaan. Het examen was voorbij.

Later die dag, toen Jacques terugliep naar de toetslocatie om zijn resultaten op te halen, stopte er een auto voor hem. De leerkracht die het examen Engels had afgenomen stak zijn hoofd uit het raam.

'Wees blij,' zei hij.

Jacques vroeg zich af of de leerkracht hem weer belachelijk maakte.

Op de toetslocatie wachtte Jacques met de andere studenten terwijl een leerkracht de namen omriep van degenen die geslaagd waren. Plotseling hoorde hij zijn naam. Hij was geslaagd. Hij begreep er niets van. Hij stak zijn armen in de lucht en riep uit: 'Heer, dank U.'

Jacques zocht de leerkracht Engels op om hem te bedanken. 'Je geloofde me niet toen ik zei dat je blij moest zijn,' zei de leerkracht. 'We wilden je laten zakken.'

'Waarom hebben jullie dat niet gedaan?' vroeg Jacques.

De leerkracht richtte zich tot een andere leerkracht die in de buurt stond.

'Ik wilde hem laten zakken, maar ik kon het niet,' zei hij. 'Ik snap er niets van waarom ik hem niet kon laten zakken.'

Jacques was verbaasd. Hij begreep niet wat er was gebeurd. Het enige dat hij wist was dat God zijn gebeden had gehoord. God had hem beloofd voor het houden van de sabbat.

Jacques is nu 56 jaar, maar hij is die dag nooit vergeten. 'Ik twijfel er niet aan dat ik God gezien heb,' zegt hij.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt besteed om het adventistisch onderwijs in Kameroen uit te breiden. We openen een tweetalige school waar kinderen in staat worden gesteld over Jezus te leren in het Frans en Engels. Alvast dank voor een ruimhartige gift.

Van bezeten naar vredig

Kameroen, 14 oktober

Salomé

De naam van Salomé betekent vrede, maar haar leven in het West-Afrikaanse Kameroen was verre van vredig. Ze worstelde met demonische bezetenheid.

Het begon allemaal toen Salomé naar haar leerkracht ging op de adventistische middelbare school in de hoofdstad van Kameroen, Yaoundé. Ze nam avondlessen in de hoop dat ze zou slagen om naar de universiteit te kunnen gaan. Ze was een geweldige leerling, maar iedere keer zakte ze voor het toelatingsexamen voor de universiteit. Ze was al vier keer gezakt. Daarom vroeg ze haar adventistische leerkracht om hulp.

‘Ik kan voor je bidden,’ zei de leerkracht.

Salomé vond het een goed idee. Maar de leerkracht was nog niet klaar. ‘Er is wel een voorwaarde,’ zei hij. ‘Je moet je leven in overeenstemming brengen met Gods wil.’

Salomé ging akkoord. Ze was geen adventist, maar ze dacht dat er niets hoefde te veranderen in haar leven. Ze had het gevoel dat ze nu ook al leefde zoals God dat wilde.

Korte tijd later ontmoette zij de leerkracht in zijn kantoor om samen te bidden. Toen hij begon te bidden, schreeuwde ze. Ze schreeuwde allerlei onverstaanbare woorden. De leerkracht bleef bidden. Toen begon Salomé beledigingen te uiten naar de leerkracht en naar God. De leerkracht bleef nog steeds bidden. Toen Salomé weer was gekalmeerd, schrok ze enorm toen de leerkracht haar gedrag beschreef. Ze kon zich er niets van herinneren. Een slechte geest had zich van haar meester gemaakt. ‘Het is belangrijk dat je zelf een gebedsleven opbouwt,’ zei de leerkracht. ‘Laat je niet ontmoedigen. Alles zal uitpakken zoals God het wil.’

Na die dag, kwam de kwade geest iedere keer tevoorschijn als de leerkracht bad. Salomé schreeuwde en vervloekte God. Ze greep haar keel vast alsof ze zichzelf wilde wurgen. Soms vulde de stank van een ontbindend lijk de ruimte. De leerkracht bleef iedere keer net zolang bidden totdat Salomé weer rustig werd.

Als ze rustig was, vertelde de leerkracht ook over God. Salomé begon te beseffen dat haar leven helemaal niet in overeenstemming was met de Bijbel. Ze leerde over de sabbat op de zevende dag van de week en over eerlijkheid. Ze realiseerde zich dat het niet goed was om samen te wonen met haar vriend. Daarom begon ze veranderingen aan te brengen in haar leven. Ze verliet haar vriend en ging voortaan op sabbat naar de kerk.

Toen vond er een demonische aanval plaats bij haar thuis. Salomé had vreselijke hoofdpijn en ze vroeg een adventistische vriendin om hulp. Toen de vriendin haar later belde om te vragen hoe het met haar ging, nam ze de telefoon niet op. Daarop ging de vriendin naar haar huis om te kijken of er misschien iets mis was. Toen zij het huis binnenstapte rook ze de geur van verrotting. Ze begon onmiddellijk te bidden. Ze wist dat Salomé geen medicijnen of ziekenhuis nodig had, maar Jezus. Ze vond Salomé, niet in staat om te bewegen of te spreken. Ze was verlamd. Haar vriendin bad bijna drie uur voordat Salomé weer zichzelf werd.

Een andere aanval vond plaats in de adventkerk. Toen het brood werd uitgedeeld tijdens de avondmaalsdienst, viel Salomé plotseling op de grond met haar hand om haar keel. Er ontstond tumult toen enkele mensen in paniek wegluchtten. Anderen baden en weer anderen begonnen te zingen. Met haar vrije hand pakte Salomé een avondmaalsbeker waar druivensap in had gezeten en smeed die op de vloer. Ze probeerde de beker te breken zodat ze zichzelf ermee kon snijden. Diakenen droegen Salomé de zaal uit.

Met iedere aanval groeide bij Salomé het besef dat zij haar leven in overeenstemming moest brengen met Gods wil. Ze voltooide de Bijbelstudies en besloot haar hart aan Jezus te geven en zich te laten dopen.

De kwade geest plaatste een laatste aanval. Toen Salomé naar het doopvont liep in de kerk, viel ze op de grond. Een onzichtbare kracht leek haar weg te willen houden van het doopvont. De predikant,

die in het water wachtte, zag haar strijd en stak zijn hand uit om haar te helpen. Maar Salomé stond nu onder leiding van de kwade geest en weigerde de hand van de predikant te pakken. De predikant trok zich er niets van aan en trok haar het water in. Woedend vocht ze terug toen hij probeerde haar onder water te duwen. Hij wist dat het de kwade geest was en niet Salomé, die zich tegen de doop verzette.

Toen Salomé uit het water kwam, liet de geest haar met rust. Ze lachte van blijdschap.

Na de doop heeft de kwade geest haar nooit meer aangevallen. Maar ze hoorde hem haar bespotten toen zij zich voor de vijfde keer voorbereidde op het toelatingsexamen voor de universiteit. Hij zei dat ze nooit zou slagen en dat haar leven een mislukking was. Salomé slaagde voor het examen. Salomé is nu 31 en leeft haar leven op een vredige manier. Ze is diacones en geeft les aan de adventistische middelbare school waar zij ooit zelf les kreeg. Ze prijst God dat ze haar toelatingsexamen vier keer niet haalde.

‘God gebruikte de mislukte examens om mij bij de leerkracht te brengen voor gebed – om me vervolgens bewust te worden van de kwade geest in mijn leven en daar vanaf te komen,’ zegt ze.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal is bestemd voor de uitbreiding van het adventistisch onderwijs in Kameroen. Er wordt een tweetalige school geopend maar kinderen in het Frans en Engels over Jezus kunnen horen.

Hoop voor blinde mensen

Kameroen, 21 oktober

Cosmas

Lekenevangelist Cosmas had een onverwachte ontmoeting met een blinde man toen hij zich voorbereidde op evangelisatiebijeenkomsten in Douala, de grootste stad in het West-Afrikaanse Kameroen.

De man zei tegen Cosmas: 'Als je een speciaal project hebt in je leven, dan zou dat een project voor blinde mensen moeten zijn.'

De woorden lieten Cosmas niet meer los.

Die nacht had hij een droom waarin hij met een blinde man sprak.

De volgende ochtend vroeg hij zich af of die droom iets te maken had met de man die hij de dag ervoor had ontmoet.

Cosmas ging overdag door met de voorbereidingen voor de evangelisatieactie. Gedurende de dag ontmoette hij nog tien blinde mensen. Die nacht droomde hij dat hij in voetbalstadion was dat helemaal gevuld was met blinde mensen. Toen hij wakker werd had hij het gevoel dat God hem misschien riep om met blinde mensen te werken.

Dat was in 2014. Tegenwoordig geeft Cosmas leiding aan een groep van 350 blinde mensen. Hij preekt voor hen, bestudeert de Bijbel met hen en helpt hen in hun sociale en onderwijskundige behoeften. Een aantal van hen is inmiddels gedoopt en van twee mensen delen we vandaag hun verhaal.

Apollinaire

Apollinaire is een monteur die bijna twintig jaar werkte voor een Frans automerk. In 1990 begon hij problemen met zijn ogen te krijgen. Geleidelijk werd zijn zicht minder totdat hij in 2004 zowel zijn baan als het licht in zijn ogen verloor.

Terwijl hij thuis zat luisterde hij veel naar de radio. Op een zaterdagavond luisterde hij naar een uitzending van 'It is Written', gebracht door de zevendedagsadventisten. Cosmas sprak daar een uur lang speciaal voor blinde mensen. Hij nodigde zijn luisteraars uit om op sabbatochtend een kerk in de buurt te bezoeken.

Op maandag ging Apollinaire naar het radiostation op zoek naar Cosmas. Iemand van de techniek vertelde hem dat Cosmas gedurende de week in een ziekenhuis werkte. Apollinaire ging daarom maar naar het ziekenhuis. Hij vond Cosmas daar en ze spraken af dat ze elkaar op sabbat in de kerk opnieuw zouden ontmoeten. Vanaf die tijd ging Apollinaire iedere sabbat naar de kerk.

Na een tijdje werd hij gedoopt tot lid van de Adventkerk.

Apollinaire is nu 58 jaar en zegt dat hij blij is te kunnen aanbidden met mensen die van God houden en met andere mensen die blind zijn. 'Ik was verbaasd dat er mensen zijn die zich om blinden bekommeren,' zei hij. 'De maatschappij geeft helemaal niets om ons.'

Flora

Toen Flora 32 jaar was, kreeg ze steeds vaker last van hoofdpijn. Ze had nog nooit last van haar ogen gehad, maar binnen drie maanden werd ze helemaal blind.

Flora voelde zich verworpen door de maatschappij. Ze zat helemaal alleen thuis en begon naar de radio te luisteren. Vooral de programma's van 'It is Written', die door Cosmas gepresenteerd werden, hadden haar aandacht.

Flora had Jezus altijd gezien als een menselijke priester, iemand die je om hulp kon vragen bij problemen. Maar door de programma's van 'It is Written' beseftte ze dat Jezus levens kan veranderen. Ze hoorde dat de Adventkerk blinde mensen met respect behandelde en ze besloot op sabbat naar de kerk te gaan.

Terwijl de maanden voorbij gingen, begon Flora weer te lachen en ze voelde zich gelukkig. Er groeide een verlangen binnen in haar om haar blijdschap door te geven aan andere mensen. Ze werd ook gedoopt tot lid van de Adventkerk.

Vervolgens ontmoette Flora een kerklid die met haar wilde trouwen. Zijn familie was tegen het huwelijk, maar hij vroeg hun: 'Stel je voor dat ik blind was, zou je dan willen dat ik kon trouwen?' Ze antwoordden bevestigend en hij zei: 'Sta me dan toe dat ik met Flora trouw.' Het huwelijk vond plaats in 2022.

Flora is nu 40 jaar en geeft computerles aan blinde mensen. Het liefst vertelt ze de mensen echter dat Jezus van hen houdt en dat Hij niemand zijn liefde ontzegt.

'Ik ben blind, maar ik leef een gelukkig leven,' zegt Flora. 'Ik heb mijn plek in de wereld gevonden en kom helemaal niets tekort.'

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal bouwt voort op het werk van de Zwitserse zendeling die in 1963 begon met uitzendingen van 'It is Written' in Kameroen. Deze zendeling, Aimé Cosendai, begon het werk van de kerk in Kameroen en gedurende de vijftig jaar waarin hij voor de kerk werkte, opende hij ook honderden adventistische scholen. De collecte van dit kwartaal helpt bij de opening van nog een school, een tweetalige school waar kinderen in staat zijn om in het Frans en Engels over Jezus te horen. Dank alvast voor een ruimhartige gift die helpt de zendingsgeest in West-Afrika levend te houden.

Het lange wachten van een oude man

Kameroen, 28 oktober

Cosmas

Dit verhaal gaat over een oude man in Kameroen, West-Afrika.

Mbassi werkte voor tabaksproducent in de hoofdstad, Yaoundé. Hij maakte sigaretten.

In de grote stad ontmoette hij een Zwitserse zendeling die hem Bijbelstudies aanbood. Dat was in 1953. Hij was erg geïnteresseerd in wat hij las en begon de sabbat te vieren. Er groeide een verlangen in hem om zijn leven aan Jezus te geven en gedoopt te worden. Hij vroeg om de doop. Maar zijn verzoek werd geweigerd omdat hij voor een tabaksproducent werkte en ook nog eens af en toe op sabbat moest werken.

Mbassi was zeer teleurgesteld, maar wanneer hij maar kon, bleef hij op sabbat naar de kerk gaan. Iedere keer dat hij naar de kerk ging had hij echter problemen met zijn werk. Uiteindelijk werd hij zelfs ontslagen vanwege de sabbat.

Zonder werk keerde Mbassi terug naar zijn eigen stad. Hij was niet gedoopt, maar hij bleef sabbatvieren. Hij hield de sabbat 52 jaar in ere.

Mbassi werd oud en zijn haar wit. Zijn ogen werden slechter, maar zijn liefde voor Jezus groeide met de dag. Hij verlangde er nog steeds naar om gedoopt te worden.

Op een dag kwam er een adventistische spreker naar de stad om evangelisatiebijeenkomsten te houden. Toen de mensen in de stad hoorden dat hij een sabbatvierder was, wezen ze hem op de oude man in hun stad die ook de sabbat vierde.

‘De oude man heeft een neef die predikant is,’ zei iemand. ‘Maar hij gaat nooit naar de diensten van zijn neef op zondag, ook al is die kerk recht tegenover zijn huis.’

‘Er is nog een kerk in dezelfde straat,’ zei iemand anders. ‘Maar ook daar gaat hij niet heen op zondag.’

De adventistische spreker hoorde dat de mensen in de stad de oude man jarenlang belachelijk hadden gemaakt, omdat ze vonden dat hij alleen in naam een adventist was. Hij was immers nooit gedoopt.

De spreker liet alles uit zijn handen vallen en haastte zich naar het huis van de oude man.

Mbassi verkeerde in slechte gezondheid en lag in bed. Hij zei dat hij de afgelopen paar dagen continu gebeden had. ‘Heer, hoe kan ik sterven als ik niet gedoopt ben? Sinds 1953 heb ik de sabbat in ere gehouden, maar ik ben nog steeds niet gedoopt. Als ik echt uw kind ben, help me dan om gedoopt te worden voordat ik sterf.’

De spreker en de oude man baden samen.

Vervolgens bestudeerden ze samen de Bijbel in de twee weken die volgden. De spreker, die naar de naam Cosmas luistert, werkte in een adventistisch ziekenhuis, zo’n zeventig kilometer bij Mbassi vandaan, in Yaoundé. Iedere dag moest hij een moeilijke reis maken over slechte wegen, om met Mbassi de Bijbelstudies te kunnen doen.

Eindelijk werd Mbassi gedoopt. Hij was 84 jaar, een broze man die de rivier ingedragen moest worden. Maar hij was gelukkig. Hij ging onder water met een lach op zijn gezicht en hij kwam boven met een nog veel grotere lach. God had zijn gebeden gehoord en hij was gedoopt.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal bouwt voort op het werk van de Zwitserse zendeling die in de jaren 1950 Bijbelstudies gaf aan Mbassi. Deze zendeling, Aimé Cosendai, begon het werk van de kerk in Kameroen en opende honderden adventistische scholen. De collecte van dit kwartaal helpt bij de opening van nog een school, een tweetalige school waar kinderen in staat zijn om in het Frans en Engels over Jezus te horen. Dank alvast voor een ruimhartige gift.

Gewurgd door een onzichtbare hand

Guinea, 4 november

Theophane

Er gebeurde iets heel engs toen Theophane zich voorbereidde om op zaterdagochtend naar zijn middelbare school te gaan in het West-Afrikaanse land Guinea. Iemand greep hem bij zijn keel. Maar Theophane zag niet wie hem vastgreep. Hij wist alleen dat hij gewurgd werd en geen adem kon halen. In paniek vluchtte hij zijn huis uit en rende naar school. Na een tijdje was hij weer in staat om normaal adem te halen.

Maar dat was nog maar het begin. Op de momenten waarop Theophane er niet op bedacht was voelde hij de onzichtbare hand rond zijn keel die hem de adem afkneep. Happend naar adem rende hij dan weg, op zoek naar een plek waar hij weer kon ademen.

De vader van Theophane nam hem mee naar het ziekenhuis, maar de arts kon niets ongewoons vinden.

'Alles is in orde met je,' zei hij.

Theophanes' vader nam hem mee naar een ander ziekenhuis, maar ook daar konden ze niets vreemds ontdekken.

'Je bent gezond,' zei de arts daar.

Maar Theophane wist dat er iets niet in orde was. Hij was niet oké. Hij kon geen adem halen. Zijn vader nam hem mee naar een psychiatrische instelling en de arts daar schreef hem pillen voor. Theophane voelde zich beter nadat hij het medicijn had ingenomen, maar de pillen konden de aanvallen niet voorkomen. Na een poosje hielpen de pillen helemaal niet meer. Hij wist zich geen raad.

Toen hij in een dip zat sprak er een stem tot hem.

'Ga naar de kerk,' zei de stem.

Theophane begreep het niet. Hij ging van kleins af aan iedere zondag naar de kerk. Een jaar geleden was hij daar echter mee gestopt en hij zag geen reden om weer terug te gaan. Hij negeerde de stem. Maar de aanvallen bleven maar doorgaan en de stem was vasthoudend.

'Ga naar de kerk,' hoorde hij steeds weer.

Theophane vroeg zich af of God met hem probeerde te communiceren. Hij begon de Bijbel te lezen. Hij ontdekte dat hij beter sliep nadat hij in zijn Bijbel gelezen had. Hij besloot dat hij toch weer met het gezin mee zou gaan naar de kerk op zondag.

Rond die tijd kwam een oom van Theophane op bezoek.

Theophane vertelde zijn oom over de aanvallen die hem de adem benamen. Hij sprak ook over de aanhoudende stem die hem vertelde naar de kerk te gaan.

De oom van Theophane was zevendedagsadventist en werkte als Global Mission pionier in Guinea. Een Global Mission pionier is een zendeling die in zijn of haar eigen land over Jezus vertelt bij mensen die Hem nog niet kennen. De oom van Theophane werkte normaal gesproken met mensen die geen christen waren, maar nu zag hij dat zijn neef zijn hulp nodig had.

'Je moet naar de adventkerk komen voor gebed,' zei zijn oom. 'Dat zou de beste oplossing zijn voor jou.'

De volgende zaterdag ging Theophane met zijn oom naar de kerk en hij bleef er de hele dag. Hij ging pas na zonsondergang naar huis, gevuld met een innerlijke vrede die hij nog nooit had ervaren. Die nacht sliep hij vaster dan hij in lange tijd gedaan had.

Daarna ging Theophane iedere sabbat naar de adventkerk. Ook ging hij naar de gebedsbijeenkomsten op zondag en donderdag. Bij elke bijeenkomst baden mensen voor hem. Ze vroegen Jezus om in te grijpen en de demonische aanvallen te stoppen.

Na verloop van tijd werden de aanvallen minder, totdat ze helemaal voorbij waren. Theophane begreep dat de kerk belangrijk was. Hij kon niet geholpen worden door artsen. Alleen Jezus was in staat hem te redden. Hij gaf zijn hart aan Jezus en werd lid van de Adventkerk.

Dank voor de dertiende sabbatcollecte die je drie jaar geleden gaf. Het heeft geholpen bij de uitbreiding van een adventistische school. In Conakry, Guinea, konden met dit geld extra klaslokalen gebouwd worden. Volgende week gaan we verder met het verhaal van Theophane.

Veranderd!

Guinea, 11 november

Theophane

Zijn vader was helemaal niet blij dat Theophane zich aansloot bij de Adventkerk in het West-Afrikaanse land Guinea. Zijn vader was leider in een andere christelijke denominatie en hij schaamde zich dat zijn zoon, een middelbare scholier, voor een ander geloof had gekozen.

‘Je hebt een week om van gedachten te veranderen,’ zei hij. ‘Als je niet meer op zondag naar de kerk gaat, is het beter dat onze wegen uit elkaar gaan.’

Theophane voelde zich verdrietig. Hij hield erg veel van zijn vader. Maar hij had ook de kracht van Jezus ervaren nadat zijn oom hem uitgenodigd in de adventkerk. Hij had geleden onder demonische aanvallen die waren verdwenen nadat de adventisten voor hem gebeden hadden. En bij het lezen van de Bijbel had hij ontdekt dat de sabbat, op de zevende dag van de week, de dag was om God te eren en niet de zondag, de eerste dag van de week. Theophane wilde niet terug naar zijn oude leven. Als hij niet meer thuis kon blijven dan zou hij vertrekken. Hij trok in bij een vriend die in de buurt woonde.

De opa van Theophane besloot tussenbeide te komen. Als oudste persoon binnen de familie genoot hij veel respect. Theophane was naar hem vernoemd.

‘Je bent in de war,’ zei zijn opa. ‘Ik beleg een bijeenkomst met een priester. Die zal je wel helpen de waarheid te begrijpen.’

Opa en vader namen Theophane mee naar het huis van de priester. Dit was niet zomaar een priester. Hij was een vooraanstaand theoloog die religie doceerde aan de universiteit.

‘Waarom heb je de kerk verlaten?’ vroeg de priester aan Theophane.

Theophane opende zijn Bijbel bij Exodus 20.

‘Ik zou graag zien dat wij met elkaar de tien geboden bestuderen,’ zei hij.

Hij las het eerste gebod, waar staat: ‘Vereer naast Mij geen andere goden’ (Exodus 20:3, NBV21).

Vervolgens las hij het tweede gebod dat het aanbidden van gesneden beelden verbiedt.

Hij richtte zich tot de priester en vroeg hem de eerste twee geboden uit te leggen.

De priester verdedigde gesneden beelden in de kerk. Hij zei dat de Israëlieten gered werden door naar een koperen slang te kijken die door Mozes in de woestijn was geplaatst. Volgens hem konden christenen in de tegenwoordige tijd nog steeds gered worden door naar iconen te kijken.

Theophane ging door naar het vierde gebod, waar staat: ‘Houd de sabbat in ere als een heilige dag’ (Exodus 20:8, NBV21). De priester zei dat de wet veranderd was. Theophane antwoordde met de woorden van Jezus: ‘Denk niet dat Ik gekomen ben om de Wet of de Profeten af te schaffen. Ik ben niet gekomen om ze af te schaffen, maar om ze tot vervulling te brengen’ (Matteüs 5:17, NBV21).

Toen beschuldigde de priester Theophane ervan geen respect te hebben voor het vijfde gebod. ‘Hou je van je vader?’ vroeg hij. ‘Je doet niet wat hij je opdraagt. God zegt dat je je vader en moeder moet eren.’

Theophane antwoordde: ‘Wie meer van zijn vader of moeder houdt dan van Mij, is Mij niet waard’ (Matteüs 10:37, NBV21).

De priester keek naar vader. ‘Het is afgelopen met je zoon,’ zei hij. ‘Laat hem nooit meer in je huis wonen want hij zal andere mensen aansteken met zijn gedachten.’

Toen ze het huis van de priester verlieten, was vader woedend. Hij dreigde het geboortebewijs van Theophane te verbranden en alle banden met hem te verbreken. Hij vervloekte de oom die Theophane had uitgenodigd naar de adventkerk te komen.

Theophane verdedigde zijn oom. ‘Hij heeft me nooit iets slechts geleerd,’ zei hij. ‘Hij heeft me alleen maar de juiste weg gewezen.’

Vader beklagde zich rechtstreeks bij de oom en de oom herinnerde hem aan de demonische aanvallen. ‘Theophane zat diep in de problemen,’ zei hij. ‘Je hebt hem meegenomen naar allerlei

artsen, die hem medicijnen voorschreven. Je hebt je best gedaan, maar niets hielp. De jongen is mij niet gevolgd, maar het Woord van God.'

Er gingen acht maanden voorbij. Het leven van Theophane veranderde op drastische wijze. Niet alleen bleef hij vrij van de demonen, maar hij groeide ook op tot een ruimhartige en vrijgevende jonge man. Buren die ooit probeerden hun kinderen bij hem en zijn slechte invloeden weg te houden, wilden nu dat hun kinderen net zo zouden zijn als hij. Vader was verbaasd over de wonderlijke verandering en hij belde de oom om hem te bedanken.

'Bedankt voor wat je voor mijn zoon hebt gedaan,' zei hij. 'De jongen die ik voorheen kende, is niet dezelfde persoon die ik vandaag zie.'

Inmiddels woont Theophane weer thuis en kan in alle vrijheid sabbat vieren. Hij bidt dat zijn vader en opa ook de Jezus leren kennen die zijn leven veranderde.

'Mijn gebed is nu dat God hun harten verandert, zodat zij samen met mij mijn nieuwe geloof mogen beleven en we samen kunnen aanbidden,' zegt hij.

Dank je voor je gift tijdens de dertiende sabbat van drie jaar geleden. Het heeft geholpen bij de bouw van nieuwe klaslokalen in Conakry, Guinea.

Het vinden van de juiste school

Ghana, 18 november

Nusrat

De 10-jarige Nusrat begreep niet waarom een vrouw met diabetes regelmatig naar hun huis kwam om een wond te laten verzorgen.

‘Vindt u die vrouw aardig en is dat waarom u steeds haar wond verzorgt?’ vroeg ze aan oma.

‘Ik ben verpleegster,’ zei oma. ‘Ik voel me verantwoordelijk en het is mijn werk.’

Nusrat hield van oma’s werk. Ze wilde net zoals zij worden en ook mensen helpen. Ze begon te dromen over hoe zij verpleegster kon worden in Ghana, haar land.

Oma beval diverse opleidingen aan nadat Nusrat geslaagd was voor de middelbare school. Maar Nusrat had geen geld en kon zich daarom niet inschrijven. Moeder hielp al bij de opleiding van Nusrats oudere zus. Zij wilde graag onderwijzeres worden. Er was geen geld om ook de opleiding van Nusrat te bekostigen.

Er gingen drie jaren voorbij. Het leek erop dat Nusrats droom nooit werkelijkheid zou worden.

Op een dag vertelde Nusrat aan een oom die op bezoek was over haar verlangen om verpleegster te worden. Oom Nurideen was zelf verpleger.

Hij zag een oplossing. Hij had zelf zijn diploma in verpleegkunde verdiend aan de Valley View University, onderdeel van de Adventkerk. Volgens hem was het adventistisch onderwijs heel betaalbaar.

Nusrat was geïnteresseerd, maar maakte zich ook zorgen. Zij, haar oom en de rest van haar familie behoorden tot een andere wereldreligie. Als kind had zij een christelijke school bezocht en zich daar niet prettig bij gevoeld.

‘Ik voelde me altijd een vreemdeling omdat ik de liederen niet mee kon zingen en ik begreep niet waar hun gebeden over gingen,’ zei ze.

Oom Nurideen antwoordde dat adventscholen anders waren dan andere christelijke scholen.

‘Ik voelde me volledig vrij om te aanbidden op de manier die ik prettig vond op Valley View University,’ zei hij. ‘Er werd geen onderscheid gemaakt.’

Hij gaf wel toe dat hij zich een beetje vreemd had gevoeld toen hij de eerste keer naar een adventkerk ging. ‘Maar ze vertelden me dat ik moest onthouden dat ik in Gods aanwezigheid was, niet in een kerk,’ zei hij. ‘Dat hielp me enorm. Ze lieten me beseffen dat hun aanpak van aanbidding weliswaar anders was dan ik gewend was, maar ik was in Gods aanwezigheid.’

Oom Nurideen zei dat hij naar elk kerkelijk programma ging op de universiteit, maar niemand viel hem lastig dat hij bad volgens zijn eigen overtuigingen.

Nusrat voelde zich bemoedigd door de woorden van haar oom. ‘Het zou fijn zijn om naar een school te gaan waar je mag aanbidden zoals je wilt en je welkom kunt voelen,’ zei ze. ‘Dat zou een goede plek zijn om naartoe te gaan.’

Valley View University was ver weg en Nusrat zocht naar een adventistische school dichterbij in de buurt. Ze vond de adventistische opleiding voor verpleging en verloskunde.

Nusrat is bijna klaar met haar eerste jaar.

‘We leren liederen in de sabbatschool en we gaan met elkaar naar de kerk,’ zegt ze. ‘Ik ben het leuk gaan vinden om op sabbat te aanbidden.’

Korte tijd geleden vertelde ze oom Nurideen dat zijn indruk van het adventistisch onderwijs correct was.

‘Wat je me vertelde, is waar,’ zei ze. ‘Er wordt geen onderscheid gemaakt.’

Oom Nurideen was blij met deze uitkomst.

‘Ik wist dat je er thuis zou voelen,’ zei hij.

Jouw gift bij de dertiende sabbatcollecte zal de opleiding voor verpleging en verloskunde helpen bij het bouwen van nieuwe klaslokalen en studentenhuisvesting. In 2015 werd de opleiding geopend met

22 leerlingen. Momenteel zijn dat er al 770. De vraag is groot en de school mist de capaciteit om meer studenten toe te laten. Dit is een echte zendingsschool. Slechts dertig procent van de studenten is adventist. Ieder jaar is er wel een aantal studenten die toetreden tot de kerk. Alvast bedankt dat je een ruimhartige gift overweegt op 30 december.

De waarheid volgen

Ghana, 25 november

Obed

Opa stelde voor dat Obed zijn studie zou oppakken op een adventistische middelbare school in Ghana. Maar de stiefvader van Obed was hier fel op tegen.

'Ik sta niet toe dat hij naar die school gaat. Hij zal ervandaan komen als adventist,' zei hij. De stiefvader van Obed was predikant in een andere christelijke denominatie.

Uiteindelijk werd Obed ingeschreven op een openbare school, een internaat. Maar ook daar hoorde hij over de adventisten.

Gedurende zijn tijd op het internaat ging Obed iedere zondag met andere leerlingen naar de kerk in een van de klaslokalen. Hij bleef dat trouw doen, jaar in jaar uit.

Aan het einde van zijn laatste jaar, werden de leerlingen uit de lagere klassen naar huis gestuurd in de tijd dat de examenklas zich een maand lang mocht voorbereiden op de examens. Omdat er maar heel weinig leerlingen op de campus waren, werden de zondagse diensten opgeschort.

Diverse zondagen gingen voorbij zonder dienst en Obed begon de samenkomsten te missen.

In het laatste weekeinde voor de examens, zag Obed dat drie van zijn klasgenoten de campus verlieten op zaterdagochtend. Ze waren netjes aangekleed en zeiden dat ze naar de kerk gingen.

'Mag ik met jullie mee?' vroeg Obed.

Hij volgde de twee jongens en een meisje naar een adventkerk. Hij was verbaasd toen hij hen hoorde zingen voor een speciaal muziekgedeelte tijdens de dienst. Hij had nog nooit een lied gehoord dat meerstemmig werd gezongen en de woorden van het lied raakten hem in het hart. Ze zongen 'Until then' uit de *Seventh-day Adventist Church Hymnal*, nummer 632.

De volgende maandag vroeg hij het adventistische meisje of hij het liedboek mocht lenen. Hij wilde de woorden overschrijven van het lied dat hij op sabbat had gehoord. Sandra gaf hem het liedboek en leerde hem hoe het lied gezongen moest worden. Obed vroeg haar of zij hem ook andere liederen wilde leren uit het liedboek. Samen zongen ze allerlei liederen tijdens die laatste week van hun examens.

De liederen wakkerden Obeds interesse voor de Adventkerk aan, hij wilde er meer van weten.

Maar wat zou zijn stiefvader daarvan zeggen? Hij wist maar al te goed dat zijn stiefvader niet wilde dat hij naar een adventistische school ging en de angst had uitgesproken dat Obed adventist zou worden.

Nadat hij geslaagd was voor de middelbare school, ging Obed naar huis voor de zomervakantie. Hij bracht zijn vakantie door met het helpen van zijn moeder in het verkopen van gefrituurde vis en banku maïspap langs de weg. Hij durfde niet naar de kerk te gaan op sabbat, maar hij miste het vreselijk. Hij zag dat de Adventkerk gebedsbijeenkomsten organiseerde op woensdag van 19-20 uur. Hij bedacht een plan. Op woensdagavond liet hij zijn moeder een uur alleen met de smoes dat hij naar de wc moest. Het toilet thuis was te ver weg, maar er was een openbaar toilet in de buurt waar zij hun voedsel verkochten. Het was toevallig ook vlakbij de adventkerk.

Twee maanden lang ging Obed naar de adventkerk op woensdagavond. Hij leerde nieuwe liederen en hoorde nieuwe waarheden over God in de Bijbel. Hij wist dat hij de waarheid gevonden had.

In de herfst van dat jaar ging Obed naar de universiteit. Hij ging meteen op zoek naar adventistische studenten op de campus. Nadat hij hen gevonden had, sloot hij zich bij hen aan voor de diensten op sabbat. Het duurde niet lang voordat hij werd gedoopt.

De opa van Obed vond het geweldig dat zijn kleinzoon zich bij de Adventkerk had aangesloten. Zijn stiefvader vond het echter maar niets. Na verloop van tijd kreeg hij echter vrede met de keuze van zijn stiefzoon.

Momenteel werkt Obed als administratief assistent op het hoofdkantoor van de Zuid Ghanese Unieconferentie in Accra. Hij zegt dat het belangrijk is om de waarheid te volgen, zelfs wanneer ouders of andere mensen je daarvan willen weerhouden.

‘Als je de waarheid vindt en je weet dat het de waarheid is, mag je niets en niemand toestaan om je bij die waarheid weg te houden,’ zegt hij. ‘Je moet datgene volgen waarvan je weet dat het de waarheid is en op de tijd die God bepaalt, zal Hij je toestaan om in de kerk te kunnen aanbidden.’

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal is bestemd voor de uitbreiding van adventistisch onderwijs in Ghana. Het geld wordt onder andere gebruikt om nieuwe lokalen en huisvesting te bouwen voor de opleiding voor verpleegkunde en verloskunde. Deze opleiding begon in 2015 met 22 studenten en heeft er nu al 770. Dit is een echte zendingsschool waar slechts dertig procent van de studenten tot de Adventkerk behoort. Alvast dank voor een ruimhartige gift op 30 december.

Een invloedrijke kerk

Ghana, 2 december

**Peter N. K. Duodu
en Samuel Marfon**

Het zal niet iedere keer gebeuren dat een dertiende sabbatproject de inspirator wordt voor een ander groot project. Toch is dat precies wat er gebeurde in Accra, de hoofdstad van Ghana.

Ongeveer vijftien jaar geleden, schonk het leger van Ghana een stuk land bij een van hun belangrijkste kazernes in Accra, aan de Adventkerk. Er hoefde niets betaald te worden. Het enige verzoek was dat de Adventkerk een gebedshuis zou realiseren op het land. Het leger vroeg om de bouw van een adventkerk waar de militairen zouden kunnen aanbidden.

Gemeenteleden uit heel Ghana gaven geld voor het project. Ze vonden het geweldig dat de militairen in een adventkerk zouden kunnen aanbidden. De wereldkerk werd ingeschakeld. De dertiende sabbatcollecte van het derde kwartaal van 2007 zorgde voor het laatste zetje voor het heiligdom. Het geld werd besteed aan prachtige glas-in-loodramen in de plafondkoepel van de kerk. Glas-in-loodpanelen met biddende handen en het logo van de Adventkerk verschenen achter de kansel.

De kerk bij de kazerne werd op 1 november 2008 ingewijd. Een plaquette bij de hoofdingang toont een lijst van afgevaardigden die de openingsceremonie hebben bijgewoond. Onder hen was de leider van het departement Chaplaincy Ministries van de wereldkerk. Dit departement ziet toe op de pastorale zorg voor mensen die wereldwijd dienst doen in het leger.

In de stad viel de nieuwe adventkerk op bij de nationale politie van Ghana. Zij wilden ook wel een adventkerk op hun terrein waar de nationale politieacademie was gevestigd. Hoge politiemensen wendden zich tot de kerkleiders met het een verzoek. 'Als wij jullie een stuk land geven bij de politieacademie, willen jullie er dan een kerk op bouwen?' vroegen ze.

Het was een aanbod dat de kerkleiders niet konden afslaan. Er werd begonnen met het inzamelen van fondsen om op het terrein van de politieacademie een kerk te bouwen.

'Met het resultaat dat bereikt is bij de militaire kazerne, vertrouwt de politie ons toe ook bij hen te bouwen,' zegt de plaatselijke kerkleider Christopher Annan-Nunoo. Hij dient als algemeen secretaris van de Zuid Ghanese Unieconferentie.

Een gebouw dat een boodschap uitstraalt

De kerk bij de militaire kazerne is een baken gebleken voor de gewapende strijdkrachten, zegt luitenant-kolonel Peter N. K. Duodu, militair predikant binnen de Adventkerk.

'Vanwege dit gebouw, willen mensen hier komen om te aanbidden,' zegt hij. 'Ze zeggen: "Jullie gebouw is prachtig." Dus zonder dat wij naar buiten gaan om de boodschap te brengen, spreekt het gebouw al voor ons.'

Hij zegt dat het militaire personeel dat naar de kerk komt om te aanbidden een beter begrip krijgt van adventisten en, belangrijker nog, leren over God en verlossing.

'We danken God voor dit prachtige medium dat Hij tot stand gebracht heeft voor de Adventkerk, zodat we kunnen evangeliseren onder militairen,' zegt hij. 'Het betekent heel veel voor ons.'

Samuel Marfon, al 17 jaar een politieveteraan en de enige adventistische predikant bij de Ghanese politie, hoopt dat de toekomstige kerk bij de politieacademie net zo'n uitstraling zal hebben op het politiekorps. De verwachte capaciteit voor de kerk is zo'n 1500-2000 zitplaatsen. 'God zal het mogelijk maken,' zegt hij. 'Hij zal deze kerk bouwen.'

Josiah Nwarungwa is de adventistische zendingsleider binnen de West-Afrikaanse Divisie, waar Ghana onder valt. Hij zegt dat hij overrompeld was door de invloed van de dertiende sabbatcollecte uit 2007, waardoor de kerk op het militaire terrein voltooid kon worden en die nu zo'n indruk maakt op de politiemacht.

'Het is inspirerend,' zegt hij. 'De Adventkerk is aanwezig onder het leger van Ghana. Mijn gebed is dat de Heer het tot een invloedrijk centrum zal maken tot in de eeuwigheid voor degenen die ermee in contact komen.'

Dank voor de gift die je in 2007 gaf tijdens de dertiende sabbat. Het heeft grote invloed gehad op het leger en de politiemachten van Ghana. De dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal helpt om de opleiding voor verpleegkunde en verloskunde uit te breiden met klaslokalen en huisvesting voor de studenten. Alvast dank voor jouw gift op 30 december.

De aanval met de zeis

Ghana, 9 december

Nancy

De 13-jarige Ghanese Nancy liep naar school met een scherpe zeis.

De leerkracht had de kinderen gevraagd te helpen het gras rondom de school te maaien. Daarom had Nancy de zeis van haar vader geleend, klaar om gras te maaien.

Toen sloeg het noodlot toe.

Op weg naar school ontmoette Nancy de 16-jarige Akuba, een familielid. De twee meisjes kregen ruzie.

Akuba beschuldigde Nancy ervan een onwaar gerucht te verspreiden en Nancy verdedigde zichzelf boos.

De ruzie werd heviger en Akuba greep de zeis uit de handen van Nancy en zwaaide er dreigend mee.

Op dat moment kwam de vader van Nancy voorbij. Iemand had de meisjes zien ruziën en had de vader van Nancy gewaarschuwd.

Net op het moment dat Akuba de zeis in de richting van Nancy slingerde, stapte vader tussen de twee meisjes in.

De zeis sloeg het puntje van zijn neus af.

Nancy was in tranen. Ze voelde zich wanhopig.

Vader werd met spoed overgebracht naar het ziekenhuis.

Nancy probeerde om met hem mee te gaan naar het ziekenhuis, maar iemand hield haar tegen. Ze probeerde zich op Akuba te wreken, maar iemand nam het meisje mee.

Helaas was het niet mogelijk om de neuspunt van vader weer terug te bevestigen.

De arts behandelde de wond en plaatste vader onder de zorg van Esther, een verpleegster in het ziekenhuis.

Vader moest enige tijd in het ziekenhuis herstellen.

Hij was onder de indruk van Esther en stelde haar aan Nancy voor.

'Ze is een goede verpleegster,' zei vader. 'Ik heb altijd gewild dat jij ook verpleegster zou worden.'

Nancy zag de zorg die de verpleegster aan haar vader gaf.

Ook zij was onder de indruk.

Ze besloot dat ze verpleegster zou worden.

Er gingen diverse jaren voorbij en Nancy slaagde voor de middelbare school. Ze zocht naar een verpleegopleiding en vond de opleiding voor verpleeg- en verloskunde van de Adventkerk.

Eerst dacht ze dat alleen adventisten op de opleiding werden toegelaten. Dat zou een probleem zijn, want zij was geen adventist.

Maar de school accepteerde haar aanmelding. Toen ze eenmaal met haar studie begonnen was, ontdekte ze dat heel veel studenten niet tot de Adventkerk behoorden. Sommige waren zelfs niet christelijk.

Nancy had zichzelf altijd gezien als christen, maar toen ze de week van gebed op haar school bezocht, begon ze te twijfelen.

Een predikant onderwees vanuit de Bijbel hoe je een christelijk leven zou moeten leiden en Nancy realiseerde zich dat zij geen christelijk leven leidde. Ze wilde graag een echte christen worden. Aan het einde van de week van gebed besloot zij zichzelf over te geven aan Jezus en gedoopt te worden.

Nancy is inmiddels 22 jaar en een andere vrouw dan voorheen.

Haar leven is totaal veranderd sinds ze het aan Jezus overgaf.

In het verleden las zij alleen in het weekend, tijdens de kerkdienst in haar Bijbel, maar nu maakt zij dagelijks tijd voor reflectie en leest ze haar Bijbel in haar kamer. Ze bidt ook veel meer en ze kan niet wachten tot ze haar opleiding heeft afgerond zodat zij andere mensen bij kan staan. Ze denkt er zelfs over om door te studeren en arts te worden.

'Mijn vader was blij toen ik hem vertelde dat ik gedoopt wilde worden,' zegt Nancy. 'Hij kende mijn verleden en was blij te horen hoe de opleiding mij veranderd heeft en ik nu een ander leven leid.'

Je gift op de dertiende sabbat helpt mee in de uitbreiding van de opleiding verpleeg- en verloskunde van de Adventkerk. Het is de plek waar Nancy studeert en waar dringend behoefte is aan nieuwe lokalen en huisvesting voor de studenten. De school is hard gegroeid. In 2015 opende de school met 22 studenten, maar dat zijn er nu al 770, van wie slechts dertig procent adventist is. Dat maakt het tot een echte zendingsschool. Sommige studenten, zoals Nancy, sluiten zich bij de kerk aan. Alvast dank voor een ruimhartige gift op 30 december.

Mevrouw anatomie

Ghana, 16 december

Abigail

Abigail wist zich geen raad.

Ze wilde dolgraag verpleegster worden.

Maar ze moest werken zodat ze haar opleiding kon betalen en het leek erop dat ze daardoor niet genoeg tijd overhield om zich op haar lessen voor te bereiden.

Ze was nog maar net begonnen aan de adventistische opleidingsschool voor verpleeg- en verloskunde in Ghana.

De lessen in anatomie en fysiologie vond ze erg moeilijk.

's Avonds huilde Abigail omdat ze de anatomie- en fysiologielessen niet begreep.

Toen ze 's ochtends wakker werd moest ze er weer van huilen.

Ze was ingedeeld in acht lesgroepen en haar werklast liet maar weinig ruimte om haar huiswerk te maken. Ze bad wanhopig tot God om haar te helpen te slagen voor haar lessen, in het bijzonder anatomie en fysiologie.

Na de eerste toets, vertelde de leerkracht aan de anatomie- en fysiologiekلاس dat de hoogste score 75 procent was.

Abigail zuchtte en dacht: 'Ai, dan kom ik vast niet hoger dan 35 procent.'

De leerkracht zei niet wie het hoogste cijfer behaald had.

De volgende dag, toen de toetsen aan de studenten teruggegeven werden, ontdekte Abigail dat zij een 75 procent score had behaald. Ze kon haar ogen niet geloven.

Een klasgenoot vlakbij fluisterde: 'Wat is jouw score?'

Abigail liet haar de uitslag zien.

'Dus jij hebt de hoogste score behaald,' riep de klasgenoot uit.

Abigail werd er verlegen van. 'Vertel het alsjeblieft niet aan iedereen,' zei ze.

'Oké, dat zal ik niet doen,' zei ze.

Het geheim van Abigail werd openbaar toen ze een perfecte score haalde tijdens haar tussentijds examen.

De leerkracht noemde haar naam voor de hele klas.

'Je hebt de hoogste score behaald bij de eerste toets,' zei hij. 'Ook bij de tweede toets was je de beste en nu, bij het tussentijds examen haal je een perfecte score. Verberg jezelf niet meer in de klas. Als ik vragen stel, voel je dan vrij om antwoord te geven.'

Abigail begon meer mee te doen in de klas. Als de leerkracht een vraag stelde vond ze het niet erg meer om te antwoorden. Soms stak ze niet eens meer haar hand op en gaf gewoon antwoord.

Het duurde niet lang voordat haar klasgenoten haar een bijnaam gaven, 'mevrouw anatomie.'

Abigail vond haar nieuwe naam prima. Ze lachte gewoon als haar klasgenoten haar mevrouw anatomie noemden. Ze lachte nog meer toen ze haar eindexamen terugkreeg in de klas. Het was alweer een perfecte score.

Abigail geeft God de eer voor zijn hulp bij anatomie en fysiologie en alle andere groepen. Momenteel is ze halverwege haar studie van drie jaar in verpleegkunde en ze heeft de hoogste gemiddelde score van alle studenten. Ook heeft ze een gedeeltelijke beurs ontvangen waardoor haar werkdruk iets minder is geworden.

'Ik heb dit niet gepresteerd, maar God heeft het gedaan,' zegt ze.

Na het bezoeken van de week van gebed op de campus, heeft Abigail besloten dat zij graag gedoopt wil worden en deel uitmaken van de Adventkerk. Zij houdt met haar hele hart van God en wil haar leven inzetten voor Hem.

Maar ze heeft te maken met weerstand thuis. Een nauwe verwante die tot een andere denominatie behoort, heeft minachting getoond voor haar verlangen en noemt het een zonde.

Abigail weet niet wat ze moet doen. Ze kan zich alleen tot God richten. Ze bidt tot God om hulp en is er zeker van dat de God die haar hielp om goede cijfers te halen, haar ook zal helpen om nu en altijd trouw aan Hem te blijven.

Bid voor Abigail in haar zoektocht naar Gods wil in haar leven. Bid ook voor de andere 770 studenten van de adventistische opleiding voor verpleeg- en verloskunde. Een deel van de dertiende sabbatcollecte wordt gebruikt om de school, die met slechts 22 studenten van start ging, verder uit te breiden met nieuwe klaslokalen en huisvesting voor de studenten. De vraag overstijgt de capaciteit ruimschoots op de school, waar slechts dertig procent van de studenten tot de Adventkerk behoort. Dank voor een ruime donatie op 30 december.

Een gebod overslaan

Ghana, 23 december

Nathaniel

De 16-jarige Nathaniel was verbaasd toen hij naar een predikant luisterde in Ghana, West-Afrika. De predikant las uit de Bijbel vanaf de kansel, op zondag, en Nathaniel las in zijn eigen Bijbel met hem mee. De Bijbel was geopend bij Exodus 20 en de predikant ging langs de tien geboden. Maar hij sloeg er één over.

Na de preek ging Nathaniel naar de predikant toe om te vragen waarom hij niets over het vierde gebod had gezegd.

‘Je kunt God op iedere dag aanbidden,’ zei de predikant. ‘Het is niet belangrijk welke dag je daarvoor uitkiest.’

Nu werd de verbazing van Nathaniel nog groter. Hij had er nooit over nagedacht dat de tien geboden naar eigen inzicht ingevuld konden worden.

Thuis las en herlas hij het vierde gebod in zijn Bijbel. Hij las de woorden van de Heer: ‘Houd de sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken. Dat geldt voor u, voor uw zonen en dochters, voor uw slaven en slavinnen, voor uw vee, en ook voor vreemdelingen die bij u in de stad wonen. Want in zes dagen heeft de HEER de hemel en de aarde gemaakt, en de zee met alles wat er leeft, en op de zevende dag rustte Hij. Daarom heeft de HEER de sabbat gezegend en geheiligd’ (Exodus 20:8-11, NBV21).

Hij was naar deze dienst op zondag gegaan op uitnodiging van een vriend. De volgende zondag ging hij naar de predikant van zijn eigen kerk en vroeg hem naar het vierde gebod. Zijn predikant zei hetzelfde als de predikant in de andere kerk.

‘Je kunt God op ieder dag van de week aanbidden,’ zei de predikant.

Nathaniel begon zijn Bijbel in alle ernst te bestuderen. Waar in de Bijbel kon je lezen dat het prima was om naar eigen inzicht de rustdag te bepalen? Hij bad tot God om de waarheid te leren zien. In Jakobus 2:10 vond hij een antwoord. Daar staat: ‘Wie de hele wet onderhoudt maar op één punt struikelt, blijft ten aanzien van alle geboden in gebreke’ (NBV21). Hij begon te denken dat het wellicht belangrijk kon zijn om God op zaterdag te eren, de sabbat van de zevende dag.

Nathaniel had over de zevendedagsadventisten gehoord en hij kende geen andere christenen die ook op sabbat God eerden. Maar er waren geen adventisten in zijn stad.

Hij bad: ‘Als de zevende dag werkelijk belangrijk is voor U, laat de zevendedagsadventisten dan naar mijn stad komen om het evangelie te brengen.’

Hij bedacht dat een antwoord op zijn gebed twee dingen zou bewijzen: in de eerste plaats dat God zijn gebed had gehoord en ook dat de sabbat belangrijk voor Hem was.

Dag na dag bleef hij zijn gebed herhalen.

‘Als de zevende dag de heilige dag van God is, laat de adventisten dan naar mijn stad komen om het evangelie te brengen,’ bad hij.

Na ongeveer acht maanden kwamen de adventisten.

Nathaniel was blij.

Aan het einde van de evangelisatiebijeenkomsten werd Nathaniel gedoopt, samen met zijn jongere zus die de bijeenkomsten ook had bijgewoond. In totaal werden er vijftig mensen gedoopt en er werd een adventkerk gestart in de stad.

Nathaniel is nu 23 jaar en studeert aan de universiteit. Hij wil graag het onderwijs in.

‘God heeft mijn gebeden beantwoord,’ zegt hij. ‘Voordat de adventisten in mijn stad aankwamen, hadden ze mijn geest al gewonnen.’

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal wordt gebruikt voor de uitbreiding van het adventistisch onderwijs in Ghana. Er zijn nieuwe klaslokalen en huisvesting nodig op de opleiding voor

verpleeg- en verloskunde. Deze opleiding ging van start in 2015 met 22 studenten en is inmiddels uitgegroeid tot 770 studenten. Er is veel vraag naar de opleiding, maar de capaciteit is onvoldoende om alle aanvragen te honoreren. Het is een echte zendingsschool waar slechts dertig procent van de studenten adventist is. Ieder jaar zijn er studenten die toetreden tot de Adventkerk. Alvast dank dat je een ruime donatie overweegt voor de collecte van 20 december.

13de Sabbat: Het belang van een uitnodiging

Ghana, 30 december

Susana

Een paar honderd adventistische studenten en hun vrienden vulden een kerk op de campus van een openbare universiteit in Ghana.

Voor in de kerk nodigde een predikant mensen die een persoonlijk getuigenis hadden over hoe zij hun hart aan Jezus hadden gegeven, hun verhaal te delen met een adventistische zendeling na de dienst op sabbat.

Susana was een van de mensen die achterbleven om hun verhaal te doen. Ze was 22 jaar en studeerde nog.

Susana lachte verlegen en vertelde dat zij nog maar een paar maanden geleden haar hart aan Jezus had gegeven, nadat ze bevriend was geraakt met een paar adventistische studenten op de universiteit.

Toen haar naar details gevraagd werd, vertelde ze dat haar verhaal eigenlijk al twee jaar eerder was begon in de stad waar zij woonde.

Ze was thuis met vakantie en de vrouw van haar broer had haar uitgenodigd mee te gaan naar een adventkerk voor de opdraging van een jongetje. Comfort, haar schoonzus, was de enige zevendedagsadventist binnen de familie. Zij wilde haar zoontje, Righteous, op laten dragen aan de Heer.

Susana was nog nooit in een adventkerk geweest.

Ze ging akkoord en bezocht de dienst.

De ervaring van de dienst raakte haar. Ze hield in het bijzonder van de muziek en de zang en ze wilde graag nog eens gaan.

Maar Comfort nodigde haar niet meer uit, dus ging ze niet meer.

Toen ze weer terug was op de universiteit raakte Susana goed bevriend met Lydia, een adventistische student.

Na verloop van tijd nodigde Lydia Susana uit om mee te gaan naar een groep van zo'n dertig adventistische studenten voor een gebedsbijeenkomst. De studenten zongen en baden en één van hen preekte over Jezus. Susana genoot van de gebedsdienst en Lydia nodigde haar opnieuw uit.

Susana begon op regelmatige basis de bijeenkomsten te bezoeken.

Op een dag zei Lydia tegen haar: 'We gaan evangeliseren. Heb je zin om mee te gaan?'

De adventistische studenten wilden een gedeelte van de vakantie tussen twee semesters besteden aan huis aan huis evangelisatie in een stad die ongeveer twintig kilometer van de universiteit verwijderd was. De studenten zouden de mensen uitnodigen om in de avond naar evangelisatiebijeenkomsten te komen, waar een predikant zou spreken. Susana zegde toe dat ze zou helpen.

Samen met nog 25 studenten, allemaal adventisten, ging ze 's ochtends van huis tot huis en bezocht de evangelisatiebijeenkomsten in de avond. Iedere avond kwamen er meer dan vijftig mensen naar de lezingen.

Aan het begin van de bijeenkomsten vroeg Lydia aan Susana of ze gedoopt wilde worden.

'Ja,' zei Susana.

Iedere avond luisterde ze naar de spreker en haar verlangen om gedoopt te worden groeide met de dag. Ze was in het bijzonder geïnteresseerd in wat de spreker te zeggen had over de zevende dag, de zaterdag, als Bijbelse dag van rust. Ze merkte dat de spreker zich aan de Bijbel hield. Ze hield van de muziek en de zang. Ze wist wat ze nu zou moeten doen, maar zou ze daarvoor een uitnodiging ontvangen?

Aan het einde van de bijeenkomsten vroeg Lydia haar: 'Wil je echt gedoopt worden?'

Nu wist Susana het echt zeker.

'Ja,' zei ze.

Susana was onder de twintig mensen die gedoopt werden.

Lydia was ongelooflijk blij toen Susan uit het water kwam en gaf haar een stevige knuffel.

Na de bijeenkomsten ging Susana terug naar huis en vertelde Comfort over haar doop. Comfort vond het geweldig. Nu was ze niet langer de enige adventist in de familie.

Waarom gaf Susana haar hart aan Jezus? Er is geen twijfel over dat de heilige Geest haar hart

aanraakte, maar het hele proces begon met een eenvoudige uitnodiging om naar de kerk te komen.

'Toen ik voor de eerste keer naar de adventkerk ging, vond ik de manier van aanbidden erg mooi,' zei

Susana. 'Maar ik werd niet opnieuw uitgenodigd en dus ging ik niet meer. Ik wachtte op een nieuwe

uitnodiging. Dat gebeurde toen ik terug was op de universiteit. Ik ging en werd na verloop van tijd

zelf adventist.'

Een deel van de collecte van vandaag wordt gebruikt om twee onderwijsinstellingen in de West-Afrika Divisie uit te breiden. De fondsen gaan naar nieuwe klaslokalen en huisvesting voor studenten bij de opleiding voor verpleeg- en verloskunde in Ghana, waar Susana studeert en naar een tweetalige school in Kameroen waar kinderen in het Frans en Engels kennis kunnen maken met Jezus. Hartelijk dank voor je ruimhartige donatie vandaag.